

LBRIS | We know
ANA-MARIA NEGRILĂ

STĂPÂNUL UMBRELOR
TREZIREA

 CRUX PUBLISHING

1.

Capcana fusese săpată pentru animalele numite *eliri*, create de magia unui stat dispărut de mult de pe harta lumii. În urma războiului ce distrusese și fărâmițase țărilor de pe malul oceanului, animalele acestea greoaie scăpaseră, iar treptat habitatul li se lărgise până în sudul regatului Khale, unde clima era ceva mai blândă. Deși mari și periculoase, aveau carnea foarte gustoasă și de aceea, cei din zonă le vânau în special la sfârșitul toamnei, când migrau spre zone mai calde.

Pe Mikel îl atrăseseră strigătele celor strânși în jurul gropii, așa că-și oprise *kannul*, un animal mai mic decât un *elir*, cu picioare subțiri și cap alungit, împodobit cu coarne scurte. Erau o comunitate veselă, autonomă, nesupusă regulilor din Khale. Bărbații hohoteau, iar cei mai tineri țineau în mâini crengi groase cu care își făceau de lucru în jurul capcanei, împungând ceva din interior. Printre ei, îl recunosc pe Dall, tânărul venit din Parene, cel mai mare oraș-stat din sud. Bărbatul simți o strângere de inimă, pentru că nu-i plăcea când animalele erau chinuite. Una era să le bea sângele înainte de a le dezmembra, alta să își bată joc de ele! Își însușise această regulă când fusese mediator în nord și se hotărâse să o aplice, chiar dacă nu mai făcea parte dintre apărătorii legii regale.

– Ei, opriți-vă! le strigă mai aspru decât ar fi fost normal cu niște oameni pe care-i cunoștea.

Era deja în mijlocul lor, strângând puternic coada sulitei, încrustată cu cristale tulburi de *krem gri*. O luase cu el din

LIBRIS | We know books

obișnuință, nu pentru că s-ar fi simțit amenințat sau i-ar fi trebuit arme ca să se impună. Se uită de jur-împrejur, așteptând o explicație.

Câteva fețe se întoarseră spre el, iar unul dintre localnici, un bărbat înalt, cam de vârsta lui, i se adresă pe ton de scuză, văzându-l cum se încruntase.

– E un perceptor de-al regelui din Kahle. A căzut în groapă azi-noapte. Nu e mare lucru de capul lui, dar ceva carne mai are pe oase și sânge în vine. Nu e de aruncat!

Mikel se apropie, iar grupul se împărți în două, lăsându-l să treacă. Le simți neliniștea, pentru că în mica așezare, veteranul luptelor cu perceptorii reprezenta ceva. Deși parțial autonomi, avuseseră de suferit de pe urma sistemului de taxe impus de Khale, așa că se împotriviseră celor trimiși în valea dintre munți.

– E unul din grupul de acum o săptămână, îi spuse Dall, dând din capul brunet.

Venise printre ei cu câteva luni în urmă ca să negocieze contractele de izolație *krem*, produsă ilegal în zonă, și de atunci tot făcuse drumuri peste graniță. De curând, cineva îi trădase și fuseseră vizitați de un grup de perceptorii regali. Îi vânaseră prin păduri după ce aceștia le descoperiseră atelierele ascunse în peșterile din regiune, dar Mikel era sigur că îi omorâseră pe toți.

Mikel dădu din cap și îl împinse încet din drum. El condusesse grupul care se ocupase de perceptorii, cel mai mic grad de mediator, și se îndoia că mai scăpase vreunul.

Groapa era destul de mocirloasă. Se apropie cu grijă de marginea șubredă, aplecându-se peste buza ei. La început nu văzu nimic, pentru că silueta chircită și acoperită de noroi se întrezărea cu greu în semiîntunericul din adânc. Era un trup mic, ce nu părea de adult, sau poate i se părea astfel din cauza poziției. Îi vedea doar partea de sus a capului, părul blond, strâns într-o coadă murdară, și umerii cam ascuțiți prin haina ruptă.

LEBDIS | We know

Cineva îl împunse cu un băț, făcându-l să strige slab. Nu se mișcă însă, ci rămase chircit, gata să se protejeze.

– A încercat să atace? întrebă Mikel, privind în jur.

Bărbații dădură din cap. Așa îl găsiseră, ghemuit în capcană; cineva îl întrebase de unde venea, dar îi prive-se speriat, se ridicase și întinsese mâinile spre marginea gropii, spunând cu voce răgușită: „Vă rog, nu mă lăsați aici!”. Când cineva strigase: „Perceptorule, nu pleci nicăieri, stai cuminte acolo și surpăm pereții peste tine!”, tânărul se retrăsese și se ghemuise pe sol. Îl loviseră cu bețele, dar nu-l clintiseră.

– Nu și-a folosit *nomele*? întrebă Mikel neîncrezător.

Câțiva clătinaseră din cap. Nu, nu încercase, poate era rănit, bolnav, și știa că nu-i putea manipula pe toți.

– Poate, oftă Mikel cu ochii la gâtul slab și murdar ce tremura.

Perceptorul își pusese mâinile pe cap, încercând să se apere, iar degetele îi erau de un negru roșcat. Să fi sângerat? Se uită mai bine și oftă din nou. Unul dintre bătrâni întinse un băț gros și-l lovi pe tânăr peste brațe, dar nu obținu nicio reacție.

– Vedeți? spuse, fără să se adreseze cuiva anume, e ca mort. V-am zis eu. Să scăpăm de el! Tot nu avem carne, îl mâncăm și gata. Îi ard eu oasele în cuptorul de *krem*.

Totuși, nimeni nu făcu vreo mișcare, privind la Mikel. El era, până la urmă, singurul îndreptățit să ia o hotărâre. Bărbatul se așeză pe vine și se uită din nou la tânăr. Era prea murdar ca să-și dea seama dacă era bolnav, așa că mai scoase un oftat, ascunzând în fluxul de aer și o incantație de avertizare, dar nu obținu mai mult decât bătrânul cu bățul.

– Scăpăm de el, Mikel? insistă celălalt, fixându-l cu ochi pofticioși.

Oamenii erau o delicatesă în părțile acelea, mai ales de când regele din Khale își întinsese stăpânirea și spre

LBBIS

We know
books

sud. Din când în când, grupuri de localnici mai făceau raiduri în nord după carne proaspătă, dar nu atât de des ca în trecut.

Mikel se aplecă și mai mult, privind spre creștetul murdar și încercând să nu-l vadă așa cum le apărea celorlalți. Trupul tânărului era înconjurat de culori palide. Totul era cenușiu și aproape putea să simtă magia cu care se acoperise ca să se protejeze. Străbătu încet suprafața tremurătoare, îndreptându-se spre centrul minții, locul în care se afla sufletul *pan*, fără să-l rănească și mai mult, pășind printre zdrențe întunecate de gânduri.

Ce s-a întâmplat cu tine?

Nu era nimeni să-i răspundă. Conștiința tânărului mediator se strânsese în adâncuri, iar, dacă ar fi încercat să ajungă acolo, l-ar fi distrus cu totul. Nu mai văzuse așa ceva din perioada în care fusese mediator el însuși, înainte să fugă și să se ascundă în comunitatea de renegați.

Vrei să te ajut?

Putea, desigur, dar trebuia s-o facă? Până atunci, reușise să supraviețuiască tocmai pentru că se ferise de contactul cu alți mediatori. Așa fusese și el când oamenii din vale îi dăduseră adăpost, deși nimeni nu îi aflase trecutul, crezându-l contrabandist ca și ei.

Tânărul se mișcă în planul fizic și ceva din mintea lui se întinse spre Mikel. Nu era o rugămintă propriu-zisă, doar o umbră vagă de speranță că avea să fie ajutat. Bărbatul putea să îl omoare atunci sau putea să-i lase pe cei din vale să o facă. Șovăiala îi slăbi forța și îl văzu pe tânăr îndepărtându-și mâinile, ridicând fruntea și privindu-l cu ochi întunecați și reci. Avea fața foarte palidă și acoperită de dâre sângerii. Încerca să-i transmită ceva dincolo de rugămintea din ochi.

Mikel redeveni conștient de murmurul mulțimii. Oamenii se agitau dintr-o dată, iar el se încruntă, uitându-se în jur.

– O să ne atace!

Strigătul izbucni pe neașteptate, iar spaima se oglindi pe chipurile oamenilor odată cu o mișcare pe care Mikel o simți, dar nu reuși să o oprească. Unul dintre tinerii din grup apucă o ramură groasă și lovi cu capătul ei în pieptul receptorului. Acesta icni ciudat, iar privirea i se mută spre cel care-l lovise. O urmă de incantație i se desprinse de pe buze, iar tânărul se ridică brusc și se repezi spre peretele gropii cu un salt ce păru să-l ducă până aproape de margine. Rată cu foarte puțin, mâinile i se prinseră de buza mocirloasă, degetele i se încleștară, albe prin clisa întunecată. Mikel îi văzu fața murdară, pe care mândria reapăruse dintr-o dată, apoi totul se încheie, pentru că străinul alunecă și se prăbuși cu o bufnitură pe fundul capcanei. Se lovi și rămase chircit, fără suflare, cu gura larg deschisă, ca și când ar fi vrut să strige, dar nu ar mai fi avut aer.

– *Te-aș putea ajuta, dar de ce aș face-o?* i se adresă folosind *nomele* fără să fie sigur că celălalt îl înțelegea.

Mulțimea se agită în jurul gropii, exclamațiile umplură aerul, iar tânărul cu creanga se aplecă și-l lovi pe receptor în frunte. Acesta rămase nemișcat, cu capul dat ușor pe spate și buzele palide întredeschise. Ochii îi erau pe jumătate închiși, dar nu părea conștient. Mikel ar fi vrut să intervină, dar *nomele* îi erau mult diminuate, nefolosite de atâta vreme. Acolo nimeni nu știa că fusese mediator și nici nu trebuia să se trădeze dacă nu voia să își încheie viața tot într-o groapă sau drept carne pentru următorul festin.

– Ajunge! strigă, apucând bățul din mâinile tânărului, care păru surprins.

Vorbise mai tare și mai aspru decât de obicei, iar oamenii rămaseră tăcuți. Mikel azvârli creanga peste capetele lor și observă cum câțiva se feriră. Emise sunetele unei *nome* vechi, inducându-le teamă.

LBBIS

We know
books

– Scoateți-l de acolo, spuse liniștit. Nu face parte din grupul de săptămâna trecută, asta cu siguranță. Vreau să știu ce-i cu el.

*

Mediatorul suspina pe patul acoperit de țesături simple din lână aspră de *erin*. Avea trupul răsucit, cu picioarele strânse și genunchii la piept, dar cu fața ascunsă în perna umplută cu iarbă. Era îmbrăcat într-o uniformă ruptă, probabil albă, iar însemnele de pe ea îi erau bărbatului vag cunoscute. *O fi de la o școală din nordul îndepărtat, gândi, deși atunci n-ar fi avut ce să caute atât de departe în sud.* Mikel Rim îi privi umerii tresărind, urechea albă ieșind din părul blond, încâlcit de murdărie. O vânătaie mare îi acoperea o parte a cartilagiului palid, iar el o fixă, întrebându-se ce să facă.

Erau în casa lui, săpată într-o stâncă singuratică a lanțului muntos Zeder, la sud de capitala Meddian a Khale. Era o zonă slab populată, aproape de plajele reci ale Oceanului Alb. Casa era însă călduroasă, apărată de panouri groase de lemn și de o izolație din fibre de *krem*, roca bazaltică a zonei. Cu toate acestea, mediatorul tremura vizibil.

Mikel se așează pe marginea patului și încercă încet, cu blândețe, să-i descleșteze mâinile, dar tânărul se chirci și mai mult, gemând de câteva ori.

– Nu-ți fac nimic, spuse, îndulcindu-și glasul răgușit și expresia aspră a feței.

Îl scutură de umăr, iar mediatorul se încordă. Nu strânse tare, dar degetele îi intrară în materialul hainei. Era putred, subțiat de umezeală. Simți un miros neplăcut dincolo de cel de murdărie. Era ca al apei stătute în care plantele se hrăneau cu cadavrele *elirilor* morți de căldură. Se retrase surprins. Nu se gândise că ar putea fi mai grav decât câteva lovituri. Fusese avertizat să nu-l ia cu el, nu

LIBRIS

We know
books.

putea să se plângă de asta, dar nu ascultase.

Se aplecă din nou spre tânăr, întrebându-se dacă nu cumva se prefăcea.

– Haide, insistă, nu poate fi atât de rău.

Mediatorul continuă să tremure, iar Mikel se ridică și îl apucă de încheieturi, forțându-l să-și schimbe poziția. Tânărul strigă răgușit și un ochi cenușiu îl fixă o clipă. Nu era nimic uman în expresia lui, așa că se temu și-l eliberă. Celălalt se ghemui la loc, manșetele uniforme zdrențuite i se ridicară, iar bărbatul văzu carne vânătă și umflată. Urme de legături ca ale sclavilor. Rămase pe loc, neștiind ce să facă în continuare.

*

Crato se ridică dintre ruine și se căzni să încapă printr-un portic ce conducea la un șir de scări largi. Acoperișul dispăruse de mult, dar zidurile acoperite de vegetație încă mai rezistau. Întinse gâtul lung, ca de cocor negru, și adulmecă văzduhul, căutând mirosuri noi. Nu găsi nimic interesant, doar pe cel al oamenilor care aveau grijă de ei, niciun semn că s-ar fi pregătit masa. Mormăi pentru sine. În spatele lui, unul dintre frați se mișcă greoi pe picioarele scurte și se apropie de scară. Îi simți răsufierea și se răsuci, mormăind din nou. Era cel mai tânăr dintre ei, tot timpul pus pe farse. Se feri la timp, înainte de-a fi apucat de coada solzoasă. Fălciile clămpăniră în gol, iar Crato se întoarse și șuieră a supărare spre obraznic. Apoi se duse repede până în vârf, pe scara răsucită ca interiorul unui melc de piatră.

Rămase sus, în vechiul turn, privind marea din depărtare. Ar fi putut să-și întindă aripile membranoase și să zboare spre cer, dar știa că nu avea unde să se ducă, chiar dacă reușea să se elibereze. Mai încercaseră și alții, care profitaseră de încrederea călugărilor și fugiseră pentru a fi doborâți mai târziu de cetele înarmate ce păzeau versanții muntelui. Sigur că frații lui făcuseră ravagii în

localități, dar el știa că nu era decât o joacă. Exact ca mai devreme. Își răsuci capul cu bot lung și privi cu un ochi spre lanțul din jurul labelor din față. Era de fapt o împletitură, pe care acum o purtau toți și care nu îi lăsa să treacă dincolo de cercul trasat de călugări – o zonă destul de restrânsă cu centrul la turnul ruinat.

Mormăi, scuturându-și cele patru cornițe moi de pe cap. Aici, erau prizonieri, acolo, riscau să fie omorâți. Nicăieri nu era bine. Mirosi împrejur și apucă cu limba întunecată câteva frunze mai fragede. Le mestecă cu vădită plăcere, în timp ce ochii i se închiseră pe jumătate. Puțini îndrăzneau să vină sus în turn și să se ospăteze cu muguri și lăstari. Din păcate, aceștia nu erau suficienți; niciodată nu se sătura cu ei.

Privi plin de poftă la pădurea din vale. Erau atâtea ramuri tinere, tufișuri cu fructe moi, carne din belșug – păsări, animale, *eliri* greoi, pești din râuri și din mare. Doar că el stătea înlănțuit acolo sus și privea cu jind la toată risipa de mâncare, mulțumindu-se cu fiertura lungă a călugărilor. Și pentru ce?

– Pentru nimic, desigur! îi răspunse o voce calmă din umbra unei bolți.

Crato se răsuci atent ca să nu izbească vreun perete cu coada. Nu voia să distrugă vechiul turn, singurul lui refugiu. Adulmecă aerul; nu era unul dintre călugări.

– Da, ești vioi nu glumă! chicoti vocea, dar bărbatul nu se clinti din umbră.

Crato se clătină pe picioarele scurte, încercând să se apropie cât mai mult de zona întunecată. Era un pod între platforma lui și zidul unde se ascunseseră necunoscutul, parte a unui post de observare căzut în ruină. Tot acolo se întindeau și ramurile unui copac bătrân, ce îmbrățișase strâns turnul.

– Cine ești? îl întrebă, după ce socoti că nu-l putea ajunge.

– Nimeni important, spuse vocea. Doar cineva care

vrea să te elibereze.

Crato clătină neîncrezător din cap. Fixă întunericul cu un ochi, apoi cu celălalt.

– De ce să mă eliberezi? pufni, scoțând un mic nor de fum ce se pierdu în razele astrului.

– Adică, de ce nu? Nu vrei să fii liber?

Chimera căzu pe gânduri, apoi dădu singurul răspuns la care se gândise toată ziua. Pielea de pe bot i se strânse, dezvăluindu-i dinții ca și când ar fi rânjit.

– Sigur că vreau, dar cine să mă ajute? Tu?

Era clar că nu îl credea. Jos, în vale, erau călugării, care îi îngrijeau, dar și păzeau. Nu erau mulți, dar aveau metodele lor să-i oprească. Așa fusese de la începutul începuturilor. Fuseseră lăsați să trăiască în speranța că vor fi folosiți la un moment dat, doar că o astfel de situație nu apăruse niciodată. Cel puțin, Crato nu știa de ea și nici nu i se povestise să fi existat. Acum rămăseseră câțiva, iar, dacă se purtau bine, aveau să fie bine îngrijiți.

– Eu te voi ajuta, cine credeați?

Crato îl adulmecă din nou. Avea un miros interesant de aer de munte, de frig, cu o notă subtilă de mirodenii. Exista un oraș care mirosea la fel și unde călugării mergeau din când în când. Bărbatul se mișcă în umbră și o mână foarte albă se prinse de muchia luminată a peretelui de stâncă. Crato miji ochii. Încă puțin și avea să-i distingă trăsăturile. Arăta înalt, slab, poate tânăr, deși vocea nu-i părea așa. Avea capul acoperit de o glugă, iar fața îi era o pată întunecată. Își rotunji nările, aspirând aerul cu putere. Era ceva cu omul acela. De când venise, energia copacilor începuse să susure altfel prin vinele de sub scoarța întunecată, ca și când ar fi cântat.

Hm, gândi. Nu e lucru curat!

Sedara se aplecă spre corb și îi spuse:

– De ce crezi *tu* că ar trebui să te ascult?

Corbul o privi cu ochiul în care se învârtea, ca o mică stea, amestecul de energie din creuzetul Primului Bătrân, iar cornițele de pe cap i se mișcară neliniștite.

– Pentru că sunt atâtea pericole în lume, iar tu nu le cunoști.

Fata râse, pentru că îl știa pe corb de când se născuse, pentru că fusese cadoul primit de la tatăl ei ca unică moștenitoare. Mai avea un frate, dar acesta apăruse în urma unirii tatălui ei cu o femeie dintr-o castă inferioară, deci nu putea decât să sperie la o carieră printre războinicii insulei, dar nu și la averea lui Croname.

Era greu să ai un frate, mai ales unul atât de așteptat, considerat un moștenitor mai potrivit decât o fată, și apoi să trăiești cu asta toată viața. Tatăl ei o iubea, dar o ținea deoparte, pe când, pe Antare îl antrena el însuși. Orice ar fi spus oamenii, Croname își iubea fiul așa cum își iubise și concubina.

Sedara întinse mâna și mângâie capul corbului, descântându-l ușor pentru a-l face să-și uite supărarea: *Corb, corb, nu fi orb, nu te teme, nu e vreme!* Primul Bătrân îi dăruise aceste cuvinte, spunându-i că astfel avea putere asupra păsării de pază. Corbul țopăi pe picioarele noduroase, își agită aripile, își zbârli penele de pe gât și cap, ridică pliscul și cârâi. Când Sedara cânta, corbul își pierdea graiul, sfera de magie din ochi i se stinge, iar el devenea pentru o clipă pasărea ce fusese înainte de a fi prinsă și transformată în gardian. Fata îl mângâie din nou ca să-l liniștească și zâmbi mulțumită. Nu îi plăcea să fie contrazisă, să fie desconsiderată, și chiar dacă trebuia să accepte asta din partea propriului tată, nu avea să lase pe nimeni altcineva să o ia drept slabă.